

STEVE McVEY

**HOD U
MILOSTI**

DARUVAR, Masarykova 54

2008

Naslov izvornika:

GRACE WALK

by Steve McVey

© Copyright 1995 by Harvest House Publishers

© Copyright za hrvatsko izdanje: Logos, Daruvar

Urednica: Nada Konecky, prof.

Prijevod: Tomislav Kojundžić

Lektura: Mladen Konecky

Korektura: Ivica Žvorc

Grafički uredio: Mario Konecky

Za nakladnika: Zdravko Konecky, prof. ing.

Izdavač: Logos, Daruvar
Masarykova 54,
Daruvar
e-mail: logos-daruvar@bj.t-com.hr
www.logos-daruvar.hr

NADA ZA ŽIVOT

Varaždin

Tisak: "Logos" d.o.o. Daruvar

ISBN-10: 953-6639-62-9

ISBN-13: 978-953-6639-62-5

EAN: 9789536639625

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 662759

*Mojoj supruzi,
Melanie,
koja je moje blago
i koja me uvijek
nadahnjivala
i ohrabivala.*

Zahvale

Brojni su ljudi utjecali na izdavanje ove knjige. Zadovoljstvo mi je spomenuti njih nekoliko. Osobito sam zahvalan Billu Gillhamu koji je prvi pročitao rukopis i koji me rano jednog jutra nazvao oduševljenim odobravanjem. On je inicirao proces koji je u konačnici doveo do ovog izdanja. Svojim srdačnim ohrabrivanjem, Bob Hawkins, Jr. i Eileen Mason iz Hervest Housea doveli su do toga da sam dobio viziju o tome što je sve potrebno učiniti da ova knjiga ugleda svijetlo dana. Najkorisniji doprinos revidiranju knjige dao je Bob Welch. Slijedeći svaku njegovu lektorsku sugestiju, gledao sam kako se knjiga otvarala od pupoljka do punog cvata. Zahvalan sam pažljivom nadzoru Stevea Millera za vrijeme čitavog procesa izdavanja.

Ova je knjiga bila oblikovana u mom srcu prije nego se našla na papiru. Bog je upotrijebio mnoge prijatelje kako bi u meni raspirio vatru milosti, ali ja sam osobito zahvalan skupini bliskih prijatelja s kojima sam se susretao svaki tjedan. Ljubav i afirmacija ove “skupine milosti” u mene je ulijevala vjeru da se pouzdajem u Boga kako će On učiniti sve ono što je stavio na moje srce. Posebno sam zahvalan Bobu i Sheree Lykens, Keithu i Vernois Wilson, Rayu i

Jill Wtulich, Tonyu i Sherry Gordon, Dannyu i Sue Feagin, Ronu i Wylene Buchannan, Jacku i Shelly Nelson, i Cheryl Buchannan. Tjedno zajedništvo sa vama, dragi prijatelji, za mene je bilo izuzetno korisno i značajno.

Bog je koristio mnoge druge ljude oblikujući moju vjeru. Osobito sam zahvalan za mnoge svoje prijatelje u Tala-dega, Alabama čija ljubav i ohrabrenje su bili moj veliki blagoslov. Vi ćete, dragi ljudi, u mom srcu uvijek imati posebno mjesto.

Isto tako bih volio zahvaliti svojoj obitelji. Mojoj supruzi, Melanie, koja je moje blago i koja me uvijek nadahnjivala i ohrabrivala. Ta je činjenica posebno došla do izražaja u procesu napredovanja knjige. Jednako tako mi je dragocjena voljnost moje djece - Andrew, Amy, David i Amber - da se odreknu vremena provedenog sa svojim ocem kako bi mu pružili mogućnost da piše. Nema djece koja su voljena više od njih.

Na posljétku, zahvaljujem Bogu za njegovo vodstvo puno ljubavi u pisanju ove knjige. Sveti Duh dao mi je želju da napišem svoje svjedočanstvo ugrađujući u njega istine o našem identitetu kojeg u Kristu imamo. Kada sam počeo pisati nisam razmišljao o izdavanju. Naš je ljubljèni Otac bio inicijator i dovršitelj tog poduhvata. Njemu dajem slavu za svako dobro koje može doći iz ove knjige.

Sadržaj

Predgovor	9
1. Bijedna prosječnost	11
2. Tama prije svitanja	25
3. Posve novi Ja	39
4. Mrtav stari čovjek	53
5. Iskusiti njegov život	65
6. Slobodan od Zakona	77
7. Pobjeda na dar	89
8. Porok vrijednosti	103
9. Sve što trebaš je ljubav	117
10. Od obveze do užitka	131
11. Ljudi koji trebaju ljude	143
12. Život u milosti	161

Predgovor

*H*od u milosti nije dobra knjiga. Dobre knjige najčešće se čitaju zato što je njihov sadržaj „in“. O njima se zatim neko vrijeme raspravlja u uredima i na drugim radnim mjestima, potom se one stavljaju na police i bivaju zaboravljene. Ovo je *odlična* knjiga, knjiga kojoj ćete se uvijek iznova vraćati! Steve McVey je iz onoga što Biblija naziva „tajna“ evanđelja iskopao neke dijamente koji su naš identitet u Kristu. On je na izvanredan način objasnio kako vjernici ove istine mogu učiniti njihovom vlastitom realnošću.

Kako bi mogao napisati ovu knjigu Steve je morao otkriti da se neke istine bolje uče u bolesti nego u zdravlju. Nakon mnogih godina „uspješnog pastorovanja“, Bog je dopustio da sve njegove plodonosne tehnike postanu sasvim beskorisne. Čineći tako, Bog ga je naučio istini koja mnogima od nas izmiče: ključ za iskustvo nadnaravne oslobađajuće snage je *osobna slabost*. Upravo tako, osobna slabost. Božja je sila najočitija u slabim ljudima (*2 Korinćanima 12,9*). Steve koristi svoje biblijsko razumijevanje i komunikacijske vještine kako bi sa nama podijelio ono što je Pavao otkrio: Što si ti slabiji, to se Božja snaga u tebi više može „vidjeti“.

Većina nas u početku vjeruje da Bog želi *snažne* ljude koji će njemu pomoći obaviti njegov posao. Istina je da je svijet koncipiran tako da *iscrpljuje i oslabljuje* one koji se pouzdaju u vlastitu snagu. Kroz ovaj proces iscrpljivanja i oslabljivanja, Bog nas uči da svoje pouzdanje stavljamo u Krista, a ne u svoje vlastito tijelo. Kako Steve ističe, Božji plan nikako nije da mi čitav svoj kršćanski život provedemo kao poraženi kršćani: u stvari, za nas je nenormalno da to činimo. Bog nikada za nas nije nakanio da živimo nadnaravnim životom. Isus Krist, nadnaravni Božji Sin jedini je ikada *imao* i koji još uvijek *živi* nadnaravnim životom - kroz kršćane koji mu to dopuštaju. Nevjerojatno kao što se i čini, Krist je čak i više od Spasitelja i Gospodina; On je sam naš *Život (Kološanima 3,1-4)*. Steve je na odličan način koristeći biblijske zapise pokazao kako je Božji plan za tebe i Kristovog Duha da zajedno prebivate u zemaljskom odijelu i da postanete ljubljani i bliski prijatelji dok zajedno doživljavamo pobjedu nad svijetom, tijelom i đavlom.

Od sveg srca preporučujem *Hod u milosti* svakom kršćaninu čija je žarka želja bliski hod s Isusom Kristom. Pred vama je uzbudljivo štivo.

Bill Gillham
Forth Worth, Texas

PRVO POGLAVLJE

Bijedna prosječnost

Bio je 6. listopada, oko 1:00 poslije ponoći. Ležao sam licem prema podu i plakao. Protekla me je godina dovela do stanja potpune slomljenosti. Molio sam Boga da me učini snažnim, ali On je imao drugačiji plan. Činio me je sve slabijim. Ležao sam tako, slomljen i beznadan. U 17 sati bih trebao stajati za propovjedaonicom i dati izvješće o stanju crkve. Mogao sam izgraditi strašilo od uspjeha ili reći istinu. Nisam imao snage pretvarati se, ali niti hrabrosti da budem iskren, pa sam molio i plakao. Kad sam završio, opet sam molio i plakao.

Ništa nije imalo smisla. Zar me je Bog doveo u ovu crkvu da bi me pokazao kao primjer neuspjeha? Zar nije vidio da sam za njega radio sve što sam znao? Nisam mogao zamisliti što je On očekivao od mene, ako ne ono najbolje što sam mu mogao dati. A ja *jesam* dao sve od sebe. *Bože, što još želiš od mene?* Tišina. U tom se trenutku činio svjetlosnim godinama daleko. Gušila me je težina neuspjeha i to ne samo kao pastora. Osjećao sam se kao da nisam niti uspješan kršćanin. Ako predanje cijelog mogeg odraslog života za Božju službu nije bilo dovoljno, što je On još htio?

Napustio sam crkvu u Alabami, gdje sam bio vrlo uspješan i gdje su me ljudi voljeli i divili mi se. Ta je crkva

bila priznata po svojem brojčanom rastu pa smo predvodili svoju denominaciju u broju krštenja u našem okrugu. Dobio sam ugledno priznanje za “izvanrednog pastora za mlade”. Služio sam u raznim povjerenstvima svoje denominacije i vodio sam konferencije naših pastora. Pet godina sam vjerovao da sam uspješan pastor.

A onda je jednog subotnjeg poslijepodneva zazvonio telefon. “Biste li dopustili našem povjerenstvu za izbor pastora da posjeti vašu crkvu i čuje kako propovijedate? Poslije toga bismo voljeli ručati s vama i vašom obitelji.” Takve sam pozive posljednjih nekoliko godina nebrojeno puta odbio, ali sam ovaj put prilikom prvog razgovora s predsjednikom tog povjerenstva osjetio da bih tim ljudima trebao dopustiti da dođu.

Poslije mnogo tjedana međusobnog kontaktiranja zaključio sam da nas je zaista povezao Bog. Nekoliko mjeseci kasnije Melanie, naše četvero djece i ja slijedili smo kamion za preseljenje autocestom prema Atlanti. Naša nova crkva već je nekoliko godina imala sve manje posjetitelja, ali je svaka zajednica u kojoj sam služio, postojano rasla po broju posjetitelja pa sam bio uvjeren da će tako biti i s ovom. Raspakirao sam svoje knjige, propovijedi i programe za rast crkve i jedva sam čekao da što prije počnem. Preselili smo se iz malog mjesta u veliki grad gdje je mnogo ljudi čekalo da ih se dosegne!

Izvukao sam svoju kutiju slatkih propovijedi i već provjerenih programa i krenuo sam raditi za Boga. Ali ništa se nije dogodilo. Bilo je to novo iskustvo i bio sam zbunjen. Ponovno sam razmotrio situaciju, više se molio za Božju pomoć, duboko udahnuo i osmislio svoj drugi val planova za rast crkve. Posvetili smo se okupljanju s našim učiteljima u nedjeljnoj školi, strateškim sjednicama s vodstvom crkve, dugoročnom planiranju s našim novoosnovanim “Dream Team”-om, ali kako su mjeseci prolazili, san je sve više nalikovao noćnoj mori. Kako sam se približavao

kraju prve godine svoje službe, rekao sam ljudima da bih na prvu godišnjicu htio iznijeti izvješće o stanju crkve. Sada, pošto sam provjerio prošlogodišnji napredak, znao sam da je naša crkva u jadnom stanju. Po prvi put u mojoj sedamnaestogodišnjoj službi crkva u kojoj sam služio nazadovala je u posjećenosti tijekom moje prve godine. Bio sam užasnut!

Kada se osjećaš kao promašaj, osobito u kulturi koja toliko veliku važnost daje uspjehu, osjećaš neopisivo tupu bol. U filmu "*City Slickers*", Mitch, lik kojeg glumi Billy Crystal, za svoj trideseti rođendan razgovara s prijateljem na poslu. On pita: "Dodeš li ikada u svojem životu do točke kad kažeš: Nikada neću izgledati bolje, niti ću ikada učiniti išta bolje, ali to uopće nije tako veličanstveno!"

Američka kultura zahtijeva da budemo uspješni. Ljudi često svoj značaj ili smisao mjere po onome što su postigli. Od vremena kada su roditelji pljeskali našim prvim koracima, uvjetovani smo da tražimo odobravanje i prihvaćanje od drugih kroz ono što radimo. Ta činjenica nas stavlja pod nevjerojatan pritisak da uspijemo.

Takav zahtjev za uspjehom ne prestaje izvan crkvenih vrata. Mnogi se kršćani bore da bi njihovi životi bili vrijedni za Krista, samo da bi otkrili da kršćanski život ne funkcionira kako bi trebao. Oni su iskreni u svojoj predanosti Kristu i dali su sve od sebe, a ipak su frustrirani jer ne mogu živjeti onako kako misle da bi kršćanin trebao živjeti. Zaključili su da njihov kršćanski život nikada neće biti bolji, ali da uopće nije tako veličanstven.

MORA POSTOJATI NEŠTO BOLJE OD OVOGA!

Biblijski učitelj Charles Trumbull svoje duhovne frustracije opisuje ovako:

U mojem duhovnom životu, u mojoj svjesnoj blizini s Bogom postojale su velike razlike. Ponekad bih bio u duhovnim visinama, a ponekad u dubinama. Snažan poticajan sastanak, oštar govor nekog posvećenog pobjedonosnog kršćanskog vođe, oštra duhovna knjiga, ili obveza da sâm ispunim težak dio kršćanske službe s pripremom u molitvi - sve bi me to podiglo i neko bih vrijeme ostao gore, Bog bi mi se činio vrlo blizu i moj duhovni život dubok. Ali to ne bi potrajalo. Ponekad zbog nekog jednostavnog neuspjeha, prije kušnje, ponekad zbog postupne nizbrdice, moja bi se najbolja iskustva izgubila i opet bih bio na nižim razinama. Đavao mi je već često puta pokazao da su niže razine pogubna mjesta za kršćanina.¹

Zvuči vam poznato? Možda se vi sada osjećate upravo tako. Kršćanin sam postao u dobi od 8 godina i Trumbullov opis njegovog kršćanskog iskustva prilično je sličan mojem tijekom 29 godina pošto sam se obratio. Ne mislim da sam u tome bio sam. Mnogi koji su priznali Krista za Spasitelja potajno su se pitali: “Je li *ovo* ono pravo? Kršćanski život je sigurno nešto više!” Oni *znaju* da bi trebali doživljavati život u izobilju koji je Isus obećao, a ipak žive prosječnim životima. Ti kršćani žele pobjedonosan kršćanski život, ali ne znaju kako da ga pronađu.

Matt je bio mladić koji se borio s ovisnošću o drogama i alkoholu. Dao sam mu sve odgovarajuće odgovore o češćem čitanju Biblije i molitvi, ali on je opet sjedio u mojem uredu i tražio pomoć. “Nije da ne želim živjeti za Boga“, rekao je, “Molim ga da mi pomogne i stvarno to mislim,

---

¹ Charles G. Trumbull, *Victory in Christ* (Fort Washington, PA: Christian Literature Crusade, 1969), str. 18-19

ali čini mi se da se ništa ne mijenja.” Znao sam da to misli. Njegova je iskrenost bila očita. Uvijek iznova sam mu davao spremne odgovore, ali oni kod njega nisu djelovali.

Na neki način Matt i ja nismo bili toliko različiti. Ne, ja nisam bio ovisan o drogama i alkoholu, moji su grijesi bili puno pristojniji od toga, ali unatoč svim mojim nastojanjima da budem slobodan, još uvijek sam mogao pokazati područja u svojem životu gdje sam se osjećao zarobljeno. Sve dok mi Bog nije objavio ključ uživanja u pobjedi u kršćanskom životu, pokušao sam mnoge stvari koje nisu djelovale. Matt i ja nismo bili sami u ovoj frustraciji. Možda i ti možeš prepoznati neka svoja nastojanja da pronađeš ispunjenje za kojim težiš.

Ako ne uspiješ iz prve ...

Mi živimo u kulturi koja zahtijeva trud. Od djetinjstva nam govore: “Ne odustaj! Nemoj brzo dizati ruke! Trudi se i dalje sve dok ne postigneš svoj cilj!” Vidio si kod Avisa (rent a car) kako dodaje: “Mi pokušavamo jače!” U prirodnom svijetu pokušati jače je hvalevrijedno i često djelotvorno, ali Božji putovi nisu naši putovi. Ponekad se čine suprotnima od naših. U duhovnom svijetu, pokušavati jače je štetno. Tako je. To će te poraziti.

Nijedan kršćanin s prethodnim odlomkom nema problema ako se on odnosi na spasenje. Ako bi vam netko, tko još nije spašen, rekao da se jako trudi da postane kršćanin, što biste mu odgovorili. Vjerojatno biste mu objasnili da se ne može spasiti *pokušavanjem*, nego *pouzdanjem*. Rekli biste mu da ne postoji apsolutno ništa što on može učiniti da dobije spasenje. Sve je već učinjeno. Spasenje je dar koji se prima, a ne nagrada koja se zaslužuje.

Onaj tko se čak i malo trudi dobiti spasenje po djelima ne može postati kršćanin. Kao što je Pavao rekao: “Ako je po milosti, nije više po djelima; inače milost nije više mi-

lost; ako li po djelima, nije više milost, inače djelo nije više djelo” *Rimljanima 11,6*. Drugim riječima, mora biti ili po milosti ili po djelima. Mi smo spašeni po milosti i djela nemaju apsolutno ništa s tim.

Ali mnogi kršćani koji razumiju da su djela bezvrijedna da bi netko postao kršćanin, na neki način misle da su važna za pobjedonosan život nakon spasenja. Istina je da pobjeda nije nagrada, nego dar. U kršćanskom životu ne doživljavamo pobjedu tako što se jače trudimo živjeti za Boga. To jednostavno ne funkcionira. Znam to zato što sam ja to radio. Jesi li *pokušavao* živjeti za Boga? Jesu li te tvoji napori doveli do toga da doživiš stvarnu pobjedu? Sada predajem svoj slučaj... privremeno.

Mnogo sam godina svog kršćanskog života bio zarobljen u krugu motivacije, osude i predanja. Iz ranijih godina mog kršćanskog života imao sam mentalnu sliku onoga što sam mislio da bih trebao biti. U toj je slici uvijek bio širok jaz između onoga što sam htio biti i onoga gdje sam bio. Ponekad kad sam bio posebno motiviran, osjećao sam da se jaz smanjivao. Kad sam pridobivao ljude za Krista ili provodio mnogo vremena moleći se i proučavajući Bibliju, osjećao sam da doslovno mogu u jednom danu premostiti jaz i biti pobjedonosan kršćanin.

Ali neizbježno, moja razina motivacije bi se smanjila i moj bi žar potpuno opao. To opadanje je uvijek vodilo do osjećaja osude. Čak i kada nisam učinio ništa loše, osjećao bih se krivim zato što nisam napravio sve one stvari za koje sam vjerovao da bih trebao. Tijekom te faze davao me je vjerno pratio. Ponekad bih postao duhovno indiferentan, a s druge sam se strane pitao hoću li ikada biti čvrst u svojem kršćanskom životu. Valjao bih se u svojem jadu sve dok to više ne bih mogao podnijeti; tada bih se konačno predao Bogu priznajući mu svoju duhovnu lijenost. S iskrenim prezirom prema svojoj nedosljednosti, tražio bih Boga da mi pomogne da budem dosljedniji. Obećao bih da

ću više čitati Bibliju, više moliti, pridobivati više duša, poduzimati bilo što samo da bih se vratio u trku. Odlučio bih da ću pokušati jače nego ikada živjeti za Boga. Ipak, bez obzira na to koliko se trudio, nikada u svojem kršćanskom životu nisam doživio stvaran mir. Ako sam čitao pet poglavlja Biblije, osjećao sam da bih trebao čitati deset. Ako sam jednu osobu doveo Kristu, mislio sam da su trebale biti dvije. Moja žena Melanie govorila mi je: “Nikada nećeš biti zadovoljan.” Bio sam klasičan tip osobe koja je težila za jačim trudom da se nešto učini za Boga. To je bilo bijedno spuštanje i penjanje na duhovnom toboganu.

Mnogi ljudi su imali slično iskustvo. Oni žive u tom opakom krugu, krećući se od motivacije preko osude pa sve do ponovnog predanja. Ako to opisuje tvoj duhovni život, nakon nekog vremena će te stalno kretanje ukруг učiniti bolesnim. Ali ja ti želim dati nadu. *Postoji* mogućnost izlaska iz tog kruga. Znam to zato što sam ja sišao s tog odvratnog tobogana i otkrio sam da je kršćanski život od tada puno ljepši, prekrasan.

Pravila su ti poznata

Važan temelj civiliziranog društva je zakon. Bez zakona koji vladaju ponašanjem svojih građana, narod bi živio u bezvlađu. Webster definira zakon kao “propis ili red kojeg se je preporučljivo ili obavezno pridržavati”². Svi su nas učili da ćemo biti kažnjeni, ako se nećemo pridržavati pravila. Bilo to dijete koje uzima kolačiće prije večere ili odrasla osoba koja vozi 70 km/h u zoni u kojoj se smije voziti samo 50 km/h, ako ih uhvate kako krše pravila plaćaju cijenu. Budući da nas od kolijevke pa sve do groba uče da moramo poštivati pravila, posve je prirodno taj sustav prenijeti i u kršćanski život.

---

² *Webster's Ninth Collegiate Dictionary* (Springfield, MA: Merriam-Webster, Inc., 1983), str. 683.

Božji zakon je dobar zato što izvršava važnu funkciju. Ali mnogi kršćani su krivo shvatili smisao Zakona. Zakon je dâan zato da ljudi mogu vidjeti svoju vlastitu nesposobnost da žive životom koji slavi Boga. U Starom zavjetu zakon je Izraelu objavljivao Božje pravedne standarde. Priča o židovskom narodu bilježi njihove neprestane promasaje da žive po Božjem zakonu. Budući da je Bog sveznajući, On je i prije nego što je dao zakon znao da ga oni neće moći ispuniti.

Kroz Zakon je Bog objavio da pravednost ne može doći kroz vanjske odredbe. Svatko to razumije što se tiče spasenja, ali čini se da mnogi vjeruju da se pravila mijenjaju *nakon* što su primili spasenje. Neki ljudi koji sa sigurnošću tvrde da ispunjavanje religijskih pravila nikoga neće učiniti kršćaninom, vjeruju da će im držanje određenih pravila pomoći da rastu u kršćanskom životu. Oni mnogo vremena provode pokušavajući dokazati svoja duhovna djela.

U nedjelju prijepodne poslije nedjeljne službe, prišla mi je Vicki suznih očiju. “Steve, mogu li na trenutak razgovarati s tobom ?” Otišli smo do ureda i sjeli. Nervozno vrteći izgužvanu maramicu počela je plakati: “Ne znam što bih trebala učiniti. Uvijek se iznova predajem Bogu. Čitam Bibliju, ali ipak mi se čini da iz nje posljednjih dana ne dobivam mnogo. Navila sam sat da ustanem rano i provedem vrijeme u molitvi.

Čak sam pristala raditi s djecom u crkvi tako da i tamo mogu služiti Bogu, ali i dalje se osjećam prazno. Pitala sam Boga jesam li nesretna zbog nekog grijeha u mojem životu, ali ničega se nisam mogla sjetiti. Zašto nemam radost koju bi kršćani trebali doživljavati?”

Vicki je tipičan primjer mnogih kršćana. Umjesto da doživljava radost u Kristu, ona je pokušala pronaći ispunjenje kroz stil svog kršćanskog života. Nedostatak zadovoljstva uzrokovao je da vjeruje da Bog nije zadovoljan njome.

Dobro se mogu poistovjetiti s njenim iskustvom. Mnogo godina sam mislio da me Bog prihvaća kad mu služim onako kako mislim da On to želi. Znao sam da me uvijek voli, ali sam se osjećao kao da mu se s vremena na vrijeme nisam baš osobito sviđao. Zamišljao sam ga kako sjedi u nebu suzdržavajući svoje strpljenje kao roditelj čija ljutnja samo što ne eksplodira ako se djetetovo ponašanje uskoro ne popravi.

Kad sam bio u fazi motiviranosti, činio sam sve što sam mogao kako bih zaradio njegovo odobravanje. Jednom smo se prijatelj i ja dogovorili da nećemo jesti dok nekog ne dovedemo Kristu. Počeli smo s tvrdim “slučajevima” a onda smo si sve više olakšavali budući da smo bili sve gladniji. Na kraju smo u parku naveli nekog dječaka na biciklu da izmoli molitvu spasenja; tada smo se prečicom zaputili prema McDonaldsu.

Ponekad sam molio i postio satima. Jednom sam proveo tri dana u svojem uredu ne izlazeći van. Na kraju mojeg “vremena s Bogom”, bio sam izgladnio i prljav, ali nisam se osjećao ništa bliže Bogu! Nemojte me krivo shvatiti. Ne kažem da nije dobro svjedočiti nespasenim ljudima ili postiti ili moliti. Govorim da je besmisleno misliti da je neka-ko moguće postići da me Bog prihvati više nego što je to već učinio.

Ne mogu reći koliko mnogo puta sam čuo ljude kako kukaju zbog nedostatka ispunjenja u njihovom kršćanskom životu da bi tada zaključili da je odgovor u tome da se vrate u crkvu, više svjedoče, plaćaju desetinu ili više mole. Poslušajte onoga koji je sve to radio, ali se je i dalje osjećao neispunjeno - laštenje djela nije odgovor. Neki od najjadnijih ljudi na ovom svijetu utapaju se u moru svojih religijskih aktivnosti.

Tužno je u tome da su oni posve iskreni. Vidiš li sebe u tome? Ako vidiš, nemoj pobjeći jer za tebe imam radosne vijesti!

Zašto ne mogu biti uspješan?

Neki ljudi misle da pastori sve znaju, ali ja ću vam odati jednu tajnu. Ponekad nemam pojma ni o čemu. Zapravo, s vremena na vrijeme mi se činilo kao da će se sve raspasti. Propovjednici su zapravo umnogome poput ostalih ljudi. Prijatelj našeg sina Davida je jedno nedjeljno poslijepodne poslije crkve došao k nama. Te večeri se vratio kući i rekao svojoj mami: “Oni su isti kao i mi!” Dobro je da je to shvatio ranije u životu. Pastori ne govore zastarjelim biblijskim jezikom. Mi ponekad vičemo na svoju djecu i svađamo se sa svojim ženama i brinemo o svojim računima. Možemo se čak ponašati kao budale, smijući se budalastim stvarima. Neki od nas vole gledati “Zvezdane staze”. Čuli smo za Indiana Jonesa i Ramba. Možemo vam čak reći svoje mišljenje o prelasku Davida Lettermana iz NBC-a u CBS.

Jesi li shvatio? Ja sam samo običan čovjek kao i ti. Postoji još nešto što je zajedničko pastorima i običnim ljudima. Svi smo mi imali želju biti uspješni u svojem duhovnom životu. Popularno vjerovanje kaže da uspjeh dolazi s predanošću i radom. To je istina u poslovnom svijetu. Osoba predana postizanju nečega u poslu ima razloga biti optimistična glede vjerojatnosti da će nešto postići u našem slobodnom poduzetničkom sustavu. Ali u duhovnom svijetu to nije tako.

Mjerilo kojim se mjeri uspjeh u svijetu je rezultat, produktivnost. Onaj tko pokazuje zapažene rezultate u poslu smatra se uspješnim. Uspješni ljudi su naučili kako doći do željenih rezultata. Ali tu dolazimo do problema u kršćanskom životu. Kršćanstvo nije izgrađeno oko djela i postignuća već je usmjereno na osobu Isusa Krista.

Kada svjetovni pristup uspjehu prenesemo u kršćanstvo, sigurno ćemo se razočarati. Na žalost ovakvo razumijevanje duhovnog uspjeha uvuklo se je u suvremenu crkvu.

Kada se Pavao susretao s braćom, pozdravljao ih je riječima “milost” i “mir”. Danas se pastori često međusobno pozdravljaju riječima kao što su: “Koliko ljudi imaš sada? Koliko si krštenja imao prošle godine?” Stid me je priznati koliko sam puta prije postavio ta pitanja. Moje razumijevanje uspjeha u crkvi svodilo se je na rezultate i djela. Isto shvaćanje sam imao i u svojem osobnom životu. Mislio sam da za uspješan kršćanski život moram puno čitati Bibliju, moliti, dovoljno evangelizirati - više rezultata i rada. Čitav moj život se vrtio oko pravila i rutine. Jesi li to doživio u svojem životu? Kako je radostan bio dan kada sam konačno spoznao da kršćanstvo nisu pravila i rutina, već odnos! Bog nikada nije htio da budemo usredotočeni na djela i rezultate. On želi da se usmjerimo na osobu Isusa Krista.

Danas toliko kršćana uspješnost svojeg duhovnog života mjeri po tome žive li po religijskim pravilima. Koncentriraju se na svoj rad. Pokušavaju živjeti po standardu koji su si sami postavili, ali nikad ne mogu učiniti dovoljno. Nije upitno da se osjećaju poraženo!

Kada kršćani pokušavaju živjeti po pravilima, posljedica će biti ista kao i uvijek. Otkrit će da jednostavno ne mogu učiniti dovoljno bez obzira na to koliko se trudili. Zakon je namijenjen tome da ljudi shvate: “Ja to jednostavno ne mogu. Pokušavao sam i pokušavao, ali jednostavno ne mogu živjeti uspješan kršćanski život.” Ako se tako osjećaš, možda si bliže uživanju uspjeha nego što to misliš. Tvoj osjećaj neuspješnosti može biti katalizator koji će Bog upotrijebiti da te dovede do novog shvaćanja kršćanskog života.

Dugo sam mislio da za iskustvo uspjeha u svojem kršćanskom životu moram napornije raditi, ali otkrio sam da ključ uživanja u uspjehu nije u napornom radu, nego u duhovnom počinku. To je paradoks u Pismu - mi moramo počivati dok radimo! Mnogi kršćani osjećaju se kao du-

hovni promašaji. Sotona zna da će se oni ponašati kao poražene osobe sve dok ih može držati da se tako osjećaju i da tako razmišljaju.

Postoji put do svakodnevnog uživanja u kršćanskom životu! Postoji kvaliteta kršćanskog života za koju nisam znao da postoji sve do 29 godina poslije mogeg obraćenja. Ne krivim te ako u to još uvijek ne vjeruješ. Samo nemoj zatvoriti svoj um pred mogućnošću da može postojati nešto više od kršćanskog života koji doživljavaš upravo sada.

Sve ove godine, dok sam se borio da nešto učinim za Boga, bio sam iskren. Bog mi je milosrdno dao neke prekrasne trenutke u mojem kršćanskom životu i službi. Ali tada je počeo raditi u mojem životu nešto veće od bilo čega što poznajem. Nije to bio radostan proces. Zapravo, Božje djelovanje u mojem životu dovelo me je do mjesta gdje sam ležao na podu pitajući se da li da nastavim sa službom ili ne.

Moji osjećaji su bili iznad razočarenja ili čak obeshrabrenja. Bio sam očajan. *Bože, ako je ovo sve što će služba ikada biti, želim van. Samo želim odustati.* Bog se sigurno nasmiješio, zato što je On htio čuti baš to. Ono što će sada učiniti u mojem životu, prethodne će dane učiniti još bjednijima.

Vodič za raspravu i proučavanje

.....

1. Opiši biblijsko shvaćanje uspjeha u kršćanskom životu. Vjeruješ li da većina kršćana ima ispravno razumijevanje uspjeha u životu? Zašto da ili zašto ne?

2. Možeš li se poistovjetiti s krugom motivacija - osuda - predanje? Koji problemi proizlaze iz našeg ponovnog predanja Bogu i sve jačih pokušaja da živimo za njega? Raspravite razliku između pokušavanja i pouzdavanja za pobjedu u kršćanskom životu.

3. Pročitaj *Galaćanima 3,19-25*. Koja je svrha zakona? Opiši kršćanina koji živi pod zakonom umjesto pod milošću.

4. Kako je usredotočenost na rezultate i djela zarazila suvremenu crkvu? Kako se novozavjetna crkva razlikovala po tom pitanju?

5. Trebaju li kršćani ispunjenje u svojem životu tražiti u onome što čine za Boga? Vjeruješ li da većina kršćana u svojem načinu života ima ispunjenje? Zašto ili zašto ne?

DRUGO POGLAVLJE

Tama prije svitanja

Nekoliko mučnih sati ležao sam na podu iza radnog stola. Bila su skoro dva sata poslije ponoći a ja više nisam imao suza. Pritisak brige koja se nakupila tijekom protekle godine oslobodio se u ovom iznenadnom izljevju osjećaja. Osjećao sam se umorno i prazno. U tišini ranojutarnjih sati, misli mi je privukao komad papira koji mi je netko dao prije nekoliko tjedana. Posegnuo sam do svog stola s računalom, uzeo list i počeo ga čitati. Bio je to citat o potpunom predanju Bogu. Na jednoj strani je bio popis stvari koje treba predati Gospodinu, a na drugoj popis prava - poput prava na uspjeh, prava na prihvaćenost, prava na ugodne okolnosti, prava na rezultate. Uzeo sam papir i počeo moliti po tom popisu. *Gospodine, umoran sam od borbe za pobjedu u svojem životu i od naprezanja za uspjehom u svojoj službi.* Moleći, odlučio sam staviti na stranu sve što mi je davalo osjećaj vrijednosti: svoje napore da imam crkvu koja raste, glad za priznanjem u službi, svoje obrazovanje i iskustvo. Došavši do kraja liste, pročitao sam ovaj odlomak:

Dajem Bogu dozvolu da meni, sa mnom, u meni ili kroz mene učini bilo što kroz što se On

želi proslaviti. Nekad sam ta prava smatrao svojim, ali sada ona pripadaju Bogu i nalaze se pod njegovom kontrolom. On s njima može učiniti što god želi.

Iako nisam shvaćao sve posljedice potpunog predanja, potpisao sam se ispod tog odlomka. Osjetio sam da je ta noć prekretnica u mojem životu i službi. Prije nego što sam otišao kući spavati, u svoj duhovni dnevnik sam zapisao ove riječi:

Jutros između ponoći i dva sata Božji Sveti Duh je u mojem srcu napravio otkupno djelo ispunjavajući me samim sobom. Pojednosti su suviše osobne i svete da bi se čak i napisale, ali to je djelo njegove milosti u meni drugačije od bilo čega što sam upoznao tijekom osamnaest godina. Neka ovo bude moj "Eben Haezer" koji će označiti trenutak promjene u životu s njim. *"A Samuel uze jedan kamen i postavi ga između Misper i Ješane i nazva ga imenom Eben Haezer govoreći: Dovde nam je Jahve pomogao."* (1 Samuelova 7,12)

Kad sam to jutro napustio svoj ured nisam želio nov program ili plan. Želio sam samo jedno - Njega. Sljedeće večeri sam ustao u crkvi i podijelio sa zajednicom kako sam se susreo prošle noći s Bogom. Rekao sam im da sam se osjećao vođenim da ukinem sve programe i aktivnosti i da jednostavno počnemo tražiti Boga. Podijelio sam s njima to da je Gospodin duboko u moj um utisnuo ove riječi: *"... upoznati njega i snagu njegovog uskrsnuća, imati zajedništvo u njegovim patnjama i biti suobličeni smrti njegovoj"* (Filipljanima 3,10). Rekao sam našoj crkvenoj obite-

lji da ne trebamo neki novi i provjereni pristup službi, nego prije svega što intimnije, osobno poznavanje Boga.

Bog se te noći u snazi sastao s nama i moja draga crkvena obitelj je spremno prihvatila taj izazov. Službe slavljenja ispunjavali smo molitvom. Pokrenuli smo molitveni sastanak za muškarce utorkom u 5:30 ujutro. Grupe u našoj nedjeljnoj školi počele su iskreno tražiti Gospodina. Bog je radio u našoj crkvi na isti način kao i u mojem osobnom životu - vodio nas je do mjesta slomljenosti.

Hvala, ali ja mogu sam!

Bog me je kroz doživljeni neuspjeh vodio prema kraju moje samodostatnosti. Još i prije nego što sam došao u svoju novu službu, počeo sam ozbiljno moliti da On koristi moj život u mnogo većim razmjerima nego ikad. Nisam ni znao da je crkva u koju me je Bog poslao također molila da je On koristi na natprirodan način. Bog nas je povezoao i dopustio da se okolnosti razvijaju na takav način da nas je doveo do kraja naših snaga. Ustrajao je u tome sve dok je On bio sve što nam je preostalo. Biti na tom mjestu nije ni malo loše!

Svi smo mi naučili oslanjati se na svoje strategije zadovoljavanja svojih potreba. Biblija takve mehanizme zadovoljavanja vlastitih potreba naziva *tijelo*. Svatko je svoj tjelesni život razvio u nastojanju da u što dužem vremenskom razdoblju od života dobije ono što želi. Nemoj o tijelu razmišljati kao o koži, već o osobnim *tehnikama* kojima neovisno od Krista zadovoljavamo svoje svjesne potrebe. Tvoj tjelesni život ne mora biti protivan Bogu. Život po tijelu je jednostavno oslanjanje na vlastitu sposobnost umjesto na Božju snagu. Nemoj misliti da je tijelo nešto što prirodno smatraš odbojnim. Ono može biti vrlo privlačno i čak izgledati duhovno. Pavao je rekao da se kršćani uopće ne bi trebali pouzdavati u tijelo. Zatim on opisuje svoje tjelesne obrasce:

“... iako bih se ja mogao pouzdati i u tijelo. Smatra li tko drugi da se može uzdati u tijelo, ja još više: obrezan osmoga dana, od roda sam Izraelova, plemena Benjaminova, Hebrej od Hebrejâ; po Zakonu farizej, po revnosti progovornik crkve, po pravednosti zakonskoj, bespriječan. Ali što mi god bijaše dobitak, to poradi Krista smatram gubitkom”

(Filipljanima 3,4-7)

Ako želite razgovarati o preporukama, Pavao ih je imao. Ipak nam on kaže da se te zavidne kvalitete nisu pokazale kao dobici, već obveze. Kako prirodne sposobnosti mogu postati obveze? To se događa kada se oslanjamo na te sposobnosti, a ne na Krista. Naše tijelo, zbog čimbenika koji su utjecali na naš život, razvija svoje posebne obrasce. Oni mogu biti povezani s našim talentima, izgledom, zdravljem, obrazovanjem ili bezbroj drugih stvari na koje se oslanjamo da bismo prošli kroz život. Tjelesni život Savla iz Tarza je bio zamotan u religiozan omot. Mnogi kršćani čine to isto. Nije neobično za kršćanina da svoju potrebu za prihvaćenošću i odobravanjem pronade u onome što radi u crkvi.

Zapamti da sinonim za tijelo može biti samodostatnost. Božja namjera je da nas dovede do mjesta gdje ćemo potpuno počivati u tome da je Krist u nama dostatan za svaku situaciju. Ali svi smo mi naučili kako se nositi sa životnim okolnostima pomoću onoga što *mi* činimo za sebe. Mnogi Amerikanci vjeruju da Bog pomaže onima koji si sami pomažu. Nažalost, mnogi kršćani su poduhovili tu istu filozofiju i zaključili da će nas Bog blagosloviti ako učinimo svoj dio. Većim dijelom svojeg života ja sam Bogu predavao *svoje* sposobnosti i *svoje* napore. Jako sam se trudio nešto učiniti za Boga. Često sam molio: “Gospodine, blagoslovi moje napore dok ti služim.”

Ipak, novozavjetni model za kršćanina nije predavanje svojih vlastitih djela Bogu. To je prije svega priča o samom Bogu koji radi kroz osobu koja mu je potpuno predana.

Bilo bi dovoljno loše i kada bi najgore što se o samodostatnosti može reći bilo to da nema nikakvu duhovnu vrijednost u kršćanskom životu. To bi odavalo dojam da je samodostatnost beznačajna, a to nije točno. Pokušaj da netko nešto učini za Boga može izgledati zadivljujuće, ali on za sobom donosi štetne posljedice. Razmisli o čovjeku koji je poznat kao otac vjere. Kad je Abraham čuo da će on i Sara imati sina, bili su stvarno uzbuđeni. Kako su godine prolazile, a Sara još uvijek nije začela, odlučili su pomoći Bogu da ispuni svoje obećanje.

“Sara”, možda je rekao Abraham, “malo sam razmišljao. Bog mi je rekao da ćemo imati sina, ali mi smo to vjerojatno krivo shvatili. Možda bismo mi trebali učiniti sve što možemo, a onda se pouzdati da će Bog učiniti ostalo.”

“Znaš, i ja sam slično razmišljala, Ab. Možda će Bog to učiniti drugačije nego što smo mi to prvotno razumjeli. Jesi li razmišljao da bi obećano dijete moglo doći i kroz našu sluškinju Hagaru?”

“Pa, da budem iskren, ta mi je misao proletjela umom, Saro. Na kraju krajeva, i mi moramo napraviti svoj dio.”

Ostatak priče znate. Abraham je otišao Hagar i ona je začela. Ipak, Jišmael nije bio sin kojeg je Bog obećao. Obećani sin je trebao doći kroz Saru i to u vrijeme koje je Bog odredio. Abraham i Sara su bili iskreni, ali su napravili pravu zbrku. Htjeli su učiniti nešto čime bi pomogli Bogu. Jedan od rezultata njihove samodostatnosti je i neprestani sukob između Arapa i Židova. Potomci Izaka i Jišmaela su još uvijek u ratu samo zato što su Abraham i Sara mislili da će Bog blagosloviti *njihove* napore da pomognu Bogu.

Tijekom završne godine srednje škole radio sam u staračkom domu. Dio moje odgovornosti je bio da podižem ljude iz njihovih invalidskih kolica na krevet. Jedne sam večeri otišao pomoći nekom čovjeku da legne u krevet. Težio je otprilike 90 kilograma nasuprot mojih 60. Iako sam bio mršav, znao sam kako podići pacijenta. Naučili su me kako da stanem nasuprot kolicima i stavim svoje ruke pod njegove, a noge na njegova koljena. Tada bih podigao pacijenta, okrenuo ga prema krevetu i posjeo ga. Obično je to dobro funkcioniralo, ali ne i ovaj put. Dok sam držao gospodina Danielsa u zraku na pola puta između kolica i kreveta, on je odlučio pomoći mi. Namjeravao je ustati, ali se to nije dogodilo. Umjesto toga cijelo mu se je tijelo ukočilo kao drvena daska. Njegove noge su se ispružile ispod njega i on se je počeo boriti. “Opustite se”, rekao sam mu, “ja držim vašu težinu. Samo me pustite da vas držim.” Ali on mi nije vjerovao. U svojem naporu da ustane, izbacio se je iz moje kontrole i pao na pod. Da stvar bude još gora, udario me je štapom koji je visio na kolicima. Pokušavao sam mu se približiti u danima koji su slijedili, ali mi on to više nikada nije htio dopustiti. Uopće ne bi bilo problema da on nije pokušavao pomoći.

Samodostatno življenje uvijek dovodi do sukoba. Sada znam da je Melanie bila u pravu. Nikada ne bih bio zadovoljan u životu da je fokus mojeg kršćanskog iskustva ostao na onome što sam mislio da moram učiniti kako bih ugodio Bogu. Mir sam iskusio tek nakon što sam se naučio usredotočiti na osobu Krista umjesto na ono što bih trebao raditi za njega.

Boriš li se i ti u svojem duhovnom životu? Da bi iskusio pravi mir, nužno je doći do točke u kojoj se više nećeš oslanjati na svoje samodostatne tehnike i obrasce. Vjerojatno se nećeš lako predati jer si se na te izvore oslanjao čitav svoj život. Zato bi Bog mogao dopustiti da težina tvojih okolnosti postane veća od snage tvog tijela. Kad se to dogodi, boljet će te!

Nemoj mi reći da me Bog neće opteretiti više nego što mogu nositi!

Vjerojatno si čitav život slušao da te Bog neće opteretiti teretom većim od onog koji možeš nositi. Nemoj me odmah proglasiti krivovjercem, ali ja u to ne vjerujem. Ja vjerujem da te Bog *hoće* opteretiti teretima koje ne možeš nositi i to osobito kada će te pokušati dovesti do slomljenosti. Bog će dopustiti da teret bude teži od onog koji možeš nositi da bi ti konačno *njemu* dopustio da ga nosi za tebe. Božja namjera u postupku slamanja je da te dovede do kraja tvojih izvora da bi ti bio spreman razumjeti da je On jedini izvor koji ti je potreban. Dok su god tvoji izvori dovoljni da se suoče s izazovima, ti nikada nećeš razumjeti da Bog ne daje snagu. On *jest* tvoja snaga. U postupku slamanja Bog ti ne namjerava pomoći da *postaneš* jači. On želi da postaneš toliko slab da se *On* može pokazati kao snaga koja ti je potrebna u svakoj situaciji.

Ako si molio Boga da upotrijebi tvoj život, nemoj se iznenaditi ako dođu nevolje. Zapamti da su nevolje tu da bi s tebe skinule tvoju samodostatnost; to je nužan korak prije nego što te Bog može maksimalno upotrijebiti. Puno sam puta molio Boga da mi pomogne s mojim okolnostima i onda sam se čudio zašto izgleda da se ništa ne popravlja.

Kad se osvrnem unatrag vidim da je Bog pomagao tako što je dopuštao da sve postane još mračnije. On je htio ispuniti svoju namjeru u okolnostima. Kada moliš Boga da ti pomogne u tvom položaju, a onda se ništa ne popravlja, zapamti da *On zna što radi!*

To što ti ne možeš vidjeti njegovu ruku ne znači da On ne radi. On možda koristi situaciju da slomi vanjsku koru samodostatnosti koja sprečava da se kroz tvoj život pokaže Kristov život.

Nijedan kršćanin ne može živjeti u punini sve dok se to ne dogodi. Kao što Watchman Nee kaže:

Moramo znati da za Boga može raditi samo onaj čiji unutrašnji čovjek može biti oslobođen. Osnovna poteškoća za Božjeg slugu je u neuspjehu unutarnjeg čovjeka da se probije kroz vanjskog čovjeka. Zato pred Bogom moramo uvidjeti da prva prepreka za naš rad nije u drugima, nego u nama. Izgleda da je naš duh zamotan u omot pa se ne može lako osloboditi. Ako nikada nismo naučili kako slamanjem vanjskog čovjeka osloboditi unutarnjeg čovjeka, onda nismo sposobni služiti. Ništa nas ne može tako sprečavati kao vanjski čovjek. Jesu li naša djela plodonosna ili nisu ovisi o tome je li Gospodin slomio našeg vanjskog čovjeka tako da unutarnji čovjek može proći kroz slomljenost i osloboditi se. To je osnovni problem. Gospodin želi slomiti našeg vanjskog čovjeka da bi unutarnji čovjek mogao izaći van. Kada se unutarnji čovjek oslobodi, blagoslovljeni će biti i nevjernici i kršćani.³

Iako je postupak slamanja bolan, neizbježan je ako kršćanin želi biti maksimalno koristan u Kristovoj službi. Kao pastor sam vidio stalan protok ljudi koji su u moj ured dolazili na savjetovanje. Nebrojeno mnogo puta su ljudi koji su doživjeli bol u svojem životu izražavali ovu frustraciju: "Ne razumijem što se događa. Molio sam Boga da upotrijebi moj život i to sam iskreno mislio. Što se više trudim činiti ono što On od mene želi, stvari postaju sve gore." Jesi li se ikada osjećao tako? Procijenimo ovo bolno iskustvo u svjetlu postupka slamanja.

---

³ *Watchman Nee, Oslobođanje duha, (The Release of the Spirit, Indianapolis: Sure Foundation Publishers, 1965), 10-11.*

“Ne razumijem što se događa.” Svi smo se tako osjećali, zar ne! Važno je znati da ne moramo uvijek razumjeti što se događa u našim životima. Doktrina o Božjoj suverenosti nas podsjeća da On razumije. Ponekad je to jedino za što se možemo uhvatiti. Ipak, često možemo u nekoj mjeri razumjeti što se događa kada nas boli.

“Molio sam Boga da upotrijebi moj život i to sam iskreno mislio.” Ovdje se može početi pokazivati razumijevanje naših problema. On će odgovoriti na tu molitvu. Ali moramo se sjetiti istine o slomljenosti: Bog ne može maksimalno upotrijebiti kršćanina dok ta osoba nije došla do kraja pouzdavanja u svoje sposobnosti. Zato On dopušta da u naš život dolaze problemi koji su veći od naših sposobnosti da ih riješimo. Nemoj propustiti ovo jer je vrlo bitno. Ako smo iskreno zamolili Boga da nas upotrijebi, On nas mora dovesti do mjesta gdje se više ne pouzdajemo u tijelo. Neugodne okolnosti mogu biti Božja ruka koja radi da bi nas dovela do kraja samodostatnosti.

“Što se više trudim činiti ono što On od mene želi, stvari postaju sve gore.” Malo ljudi želi živjeti s nelagodom. Sjećaš li se kako smo definirali tijelo? Tijelo se odnosi na naš napor da bismo se nosili sa životom oslanjajući se na svoje sposobnosti. Neslomljeni kršćanin je naviknut na to da pokušava živjeti *za* Boga. On se često predaje Bogu i odlučuje da će pokušati činiti ono što On želi.

Božja namjera nije da mi predajemo sebe sa svim svojim sposobnostima, nego da odustanemo od svake nade u sebe. Mi ponekad pokušavamo živjeti *za* njega kada On želi živjeti svoj život *kroz* nas. Važno je vidjeti ovu razliku. Moliti Boga da nam pomogne živjeti *za* njega znači tražiti neku vrstu božanskog blagoslova na našim naporima da “činimo ono što On od nas želi”. Ali to nije ono što Bog želi. Njega ne zanima ono što mi možemo učiniti *za* njega. Krist je zainteresiran za to da živi svoj život *kroz* nas.

Ima li kakve razlike između toga? Naravno da ima. To je razlika između zakona i milosti. Zakon će vas navesti da kažete: “Gospodine, pomoz mi da učinim ono što ti od mene želiš.” Drugim riječima: “Gospodine, pomoz mi da se držim pravila.” Milost će vas navesti da kažete: “Gospodine Isuse, ja sam u tebi i ti u meni. Izrazi svoj život kroz mene na koji god način želiš.” Nije neobično za kršćane da misle da Bog ima dugačku listu stvari koje želi da njegova djeca čine. Ali u *1 Solunjanima 5,24* čitamo: “Vjeran je onaj koji vas poziva, On će i učiniti.” Ne samo da Krist poziva u kršćanski život, već ga On želi i živjeti za nas. Osim toga, tko bi drugi mogao živjeti Kristovim životom osim samog Krista.

Kada nas Bog odluči dovesti do slomljenosti da bi Krist svoj život živio kroz nas, a mi ga i dalje pokušavamo živjeti sami, stvari će biti sve gore i gore. A kada će prestati? Kada dođemo do kraja svoje samodostatnosti i odustanemo od pouzdanja u naše izvore. Peter Lord je rekao: “Zar ne bi bilo grozno provesti čitav život pokušavajući napraviti pitu od jabuka za Boga, a onda umrijeti i otkriti da On nikada nije volio pitu od jabuka?”⁴

Bog nas želi dovesti do razumijevanja da nismo spašeni da bismo nešto učinili za Boga. Mi smo spašeni da bismo mogli upoznati u svakodnevnom intimnom zajedništvu. Imaju li dobra djela svoje mjesto u kršćanskom životu? Naravno! Ali ona su ono što se prelijeva iz našeg odnosa s njim, dokaz njegovog života koji se pokazuje kroz nas.

Okupiranost služenjem Kristu više nego samim Isusom je suptilna opasnost za svakog kršćanina. Čak je i netko vrlo blizak Isusu tijekom njegove zemaljske službe upao u tu zamku. Kad je Isus došao posjetiti Mariju i Martu u nji-

---

⁴ Peter Lord je pastor u Park Avenue Baptist Church u Titusvilleu, Florida. On je i pisac i puno putuje kao govornik u crkvama i konferencijama uzduž Amerike

hovom domu u Betaniji, Marija je sjela do Isusovih nogu i pažljivo slušala svaku riječ koju je On izrekao. Marta je bila zauzeta obavljajući poslove kako bi njegov posjet učinila što ugodnijim. Bilo da je kuhala ili spremala njegovu sobu, bila je nervozna jer je u kući bio gost, a ona je htjela biti dobra domaćica. Jureći po kući, nije mogla predvidjeti da Marija sjedi i priča, dok je ona obavljala sve poslove.

Marta pak bijaše zauzeta mnogim posluživanjem. I pristupi mu i reče: "Gospodine, zar ne mariš što me sestra samu ostavila posluživati? Reci joj dakle da mi pomogne." A Isus odgovori rekavši joj: "Marta, Marta, brineš se i uznemiruješ zbog mnogo čega, a jedno je potrebno: Marija je odabrala dobar dio koji joj se neće oduzeti." (Luka 10,40-42)

Marta je bila pod stresom, dok je Marija počivala. Ljudi čiji je kršćanski život strogo usmjeren prema služenju, često su nestrpljivi prema onima čiji stupanj mjerljive aktivnosti nije tako velik. Luka kaže da je Marta bila zauzeta. Zauzeta za koga? Za Isusa! Zašto je njena pažnja bila zauzeta za Isusa? Pogodili ste - zbog služenja! Bilo je to šokantno otkrivenje kada mi je Sveti Duh pokazao da sam se više bavio službom, nego onim koji me je pozvao u tu službu. Zauzetost služenjem Kristu može blokirati intiman odnos s njim.

Isus je mogao reći Marti: "Sada se smiri. Ono što ti radiš je dobro, ali i ono što Marija radi je važno. Oboje, i služenje i počivanje imaju svoje pravo mjesto. Marta, moraš naučiti pronaći ravnotežu." Ali On joj to nije rekao. Umjesto toga rekao joj je: "Jedno je potrebno: Marija je odabrala dobar dio koji joj se neće oduzeti." Koliko je potrebno?

Jedno je potrebno - počivati u njemu. Umanjuje li ta izjava važnost služenja Isusu? Nikako. Što misliš, kako bi Marija odgovorila da ju je Isus zamolio čašu vode? Ona bi odmah skočila u akciju. S druge strane, da je Martu zamolio čašu vode, možda ga ne bi ni čula jer je bila prezauzeta pripremanjem kreveta - a On uopće nije bio pospan. Vidiš li u čemu je stvar? Počivanje u Kristu je jedina odgovornost kršćanina. Sve drugo proizlazi iz toga.

Frank je jednog jutra prije crkve došao u moj ured. "Steve, moram razgovarati s tobom. U posljednje se vrijeme osjećam bijedno. Ja poučavam u nedjeljnoj školi, đakon sam u crkvi, pjevam u crkvenom zboru, služim u financijskom odboru. Radim sve što znam za Boga, ali sam ipak nesretan. Što nije u redu sa mnom?" Nakon što smo bacili pogled na Martu i Mariju, što biste vi rekli, u čemu je mogao biti njegov problem? Frank se je osjećao kao Marta, zabrinut i pritisnut mnogim stvarima. Zaposlen, ali neispunjen. Ja sam to doživio. A ti? Čini li ti se ikada da što više pokušavaš živjeti za Boga, stvari postaju sve teže?

I ja sam bio zauzet pokušavajući služiti Bogu i bio sam frustriran i nemiran. Zapravo, dok sam ležao na podu svog ureda, osjećao sam se kao u paklu. Ali sada se mogu osvrnuti unatrag i vidjeti da me je Bog pripremao za to da iskusim nebo na zemlji.

Vodič za raspravu

---

1. Pročitaj Rimljanima 12,1-2. Što je za tebe potpuna predanost Bogu. Koji su dokazi da se je netko potpuno predao Bogu?

2. *Tijelo* se odnosi na strategije koje koristimo da bismo zadovoljili svoje potrebe neovisno o Kristu. Je li život po tijelu uvijek odbojan? Opiši Pavlove tjelesne obrasce opisane u *Filipljanima* 3,3-7.

3. Opiši kako nečija sposobnost može, duhovno gledano, postati obveza. Kako kršćani mogu nenamjerno poticati i jačati tijelo drugih kršćana?

4. Steve kaže da pokušaj da se nešto učini za Boga može zvučati prekrasno, ali da ima razorne posljedice. Slažeš li se ili ne? Zašto? Hoće li Bog blagosloviti naš napor?

5. Pročitaj Postanak 16,1-6. Kako su Abraham i Sara pokušali pomoći Bogu? Koje su bile posljedice toga? Opiši kako sve ljudi mogu pokušati pomoći Bogu. Što je loše u tome?

6. Kako ti definiraš slomljenost? Steve tvrdi da Bog *hoće* na nas staviti teret koji ne možemo nositi. Slažeš li se? Zašto ili zašto ne?

7. Što Bog želi kada nekoga dovodi do slomljenosti? Zašto bi Bog koji ljubi dopustio da njegova djeca iskuse bol?

8. *Luka 10,40-42* ukazuje na to da je Marta bila zauzeta za Isusa tako što mu je služila. Kako to za današnje kršćane može biti opasnost?